

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 1080/2020
27.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела крађа из члана 203. став 1. Кривичног законика у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милаш Милице, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К 325/19 од 18.02.2020. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 127/20 од 30.06.2020. године, у седници већа одржаној дана 27.10.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милаш Милице, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врбасу К 325/19 од 18.02.2020. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 127/20 од 30.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу К 325/19 од 18.02.2020. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела крађа из члана 203. став 1. КЗ, у вези члана 61. КЗ, изречена му је условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 5 (пет) месеци и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од 2 (две) године не учини ново кривично дело. Одлучено је о имовинскоправном захтеву оштећене и трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1 127/20 од 30.06.2020. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Врбасу К 325/19 од 18.02.2019. године потврђена.

Против наведених пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљеног АА, адвокат Милаш Милица, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са

предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, укине у целини другостепену пресуду и одреди да се нови поступак одржи пред измењеним већем.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, кога није обавестио о седници већа, као ни браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), па је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане правноснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са образложењем да се исте заснивају на доказима на којима се пресуда не може заснивати, будући да на основу других доказа не би била донета иста пресуда, а као незаконите доказе означава исказ сведока – овлашћеног службеног лица МУП-а ББ и снимак сачињен од стране оштећене – видео запис са видео камере постављене у фирми.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд оценио је као неосноване, а ово из следећих разлога:

Када је у питању исказ сведока – овлашћеног службеног лица МУП-а ББ дат на записнику о главном претресу дана 19.11.2019. године, полицијски службеник се изјашњавао само о својим непосредним опажањима до којих је дошао приликом вршења службене радње поступања поводом поднете кривичне пријаве од стране оштећене, а која кривична пријава се односила на „нестајање“ новца, а није се изјашњавао о самој садржини разговора са оштећеном. Имајући у виду наведено, односно чињеницу да се полицијски службеник саслушан у својству сведока изјашњавао само о процедури поступања по кривичној пријави и онога што је непосредно видео, опазио и чуо, приликом доласка на лице места, то по оцени Врховног касационог суда исказ наведеног сведока није незаконит доказ.

Када је у питању снимак сачињен видео камером са надзора постављеног у фирми, наведени доказ такође није незаконит у смислу члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, имајући у виду чињеницу да су наведене камере постављене у циљу обезбеђења објекта и простора, а на шта правна лица имају право, сходно Закону о приватном обезбеђењу, којим се уређује поред осталог и заштита објеката.

Имајући у виду наведено, неосновани су наводи захтева за заштиту законитости да се побијане пресуде заснивају на незаконитим доказима, односно на исказу полицијског службеника ББ датом на записнику о главном претресу дана 19.11.2019. године и снимцима са видео записа који је сачињен од стране саме оштећене, јер сходно изнетом, наведени докази нису ни по начину прибављања ни по својој садржини незаконити докази.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче и да је побијаним пресудама повређен кривични закон из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП и у вези са тим наводи да је суд повредио одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца.

Одредбом члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП прописана је битна повреда одредаба кривичног поступка када је суд повредио одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца, односно одобрења надлежног органа.

Из списка предмета произилази да је Основни јавни тужилац у Сомбору подигао оптужни предлог Кт 495/15 од 22.10.2018. године против овде окривљеног АА због кривичног дела из члана 204. став 2. у вези члана 61. КЗ, да је дана 22.01.2019. године извршена измена оптужног акта у погледу чињеничног описа, а дана 16.01.2020. године јавни тужилац је поднеском изменио оптужни акт у погледу чињеничног описа и правне квалификације, коју је сада квалификовао као кривично дело – продужено кривично дело крађа из члана 203. став 1. КЗ у вези члана 61. КЗ. За кривично дело крађа из члана 203. став 1. КЗ прописана је новчана казна или казна затвора до три године и исто се гони по службеној дужности.

Одредбом члана 5. ЗКП прописано је да је за кривична дела за која се гони по службеној дужности овлашћени тужилац јавни тужилац, па је из наведених разлога јавни тужилац и овлашћени тужилац за заступање оптужбе у овом поступку.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да се захтевом браниоца окривљеног наведене пресуде неосновано побијају због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП.

Поред изнетог бранилац окривљеног наводи и да су побијане пресуде донете уз повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП и исту образлаже наводима да је прецизирани оптужни акт од 16.01.2020. године предат суду на претресу дана 21.01.2020. године, којим је на терет окривљеном сада стављен и мобилни телефон у вредности од 50 евра и противвредности 5.750,00 динара, златни ланчић у вредности од 300 евра и противвредности 34.500,00 динара. По ставу одбране, будући да је 21.01.2020. године надлежни тужилац предузео прву радњу гоњења у односу на „ова два предмета“ наступила је релативна застарелост кривичног гоњења.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд оцењује као неосноване обзиром из списка предмета произилази да је надлежни јавни тужилац – Основни јавни тужилац у Врбасу од 23.12.2015. године па надаље предузимао процесне радње ради откривања кривичног дела или ради откривања и гоњења учиниоца због учињеног кривичног дела, у смислу члана 104. став 3. КЗ, да је дана 22.10.2018. године подигао оптужни предлог против овде окривљеног АА, због продуженог кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 2. КЗ у вези члана 61. КЗ, да је након тога два пута вршио измену акта, који је заступао све до окончања поступка, а све везано за исти животни догађај, за који је правноснажним пресудама и оглашен кривим.

При томе, Врховни касациони суд налази и да се вршењем измене оптужног акта у погледу предмета извршења кривичног дела, нарочито код имовинскоправних кривичних дела, ради о идентитету оптужног акта, а не о новом предузимању кривичног гоњења против окривљеног. При томе, јавни тужилац је законом овлашћен да врши измене чињеничног описа кривичног дела током целог кривичног поступка у смислу одредбе члана 409. став 1. ЗКП, којом је прописано да тужилац може у току главног претреса ако оцени да изведени докази указују да је чињенично стање другачије од оног изнетог у оптужници, изменити оптужницу или предложити да се главни претрес прекине ради припремања нове оптужнице.

Сходно изнетом, неосновани су наводи захтева за заштиту законитости којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Поред изнетог, бранилац окривљеног нумерише и образлаже повреду закона из члана 280. ЗКП, а која повреда, није законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, којом су прописани разлози због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има, у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа - судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић